

Arrest

**nr. 91 300 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LANCKMANS, die *loco* advocaat M.-C. MONACO-SORGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds midden 2005 ononderbroken in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn en duurzame sociale banden zou hebben ontwikkeld en daarvoor verschillende getuigenverklaringen voorlegt, werkbereid is en daarvoor arbeidscontracten voorlegt en ook gewerkt heeft, de Franse taal zou hebben aangeleerd en zich heeft aangesloten bij een mutualiteit, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene illegaal in België verbleef tot de dag van haar asielaanvraag. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en dit langdurig verblijf en het feit dat zij zich toen geïntegreerd zou hebben, is louter het gevolg van haar eigen houding en vormt geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene vroeg op 22.04.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.08.2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 29.08.2011.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Voor de duur van haar verblijf en haar sociale banden verwijst betrokkene naar de jurisprudentie van de Commissie voor Regularisatie, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name : een hoge bloeddruk en een abces) ; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures : aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg gegeven worden.

Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art. 7 §1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006 ; via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 30.11.2009 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 22.04.2009 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51/4, §3 van de wet van 15 december 1980.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het evenredigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt dat artikel 9bis het begrip 'buitengewone omstandigheden' niet definieert. De betekenis ervan wordt overgelaten aan de appreciatiebevoegdheid van de Minister.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden 'buitengewoon' zijn, dient de tegenpartij het evenredigheidsbeginsel toe te passen. De verwerende partij beperkt zich er echter toe te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De bestreden beslissing motiveert echter niet waarom de aangehaalde elementen niet voldoende zijn om haar aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Het gaat volgens de verzoekende partij *in casu* niet om de motieven van de motieven, maar wel om de motieven van de weigering te kennen, aangezien de verwerende partij niet uitlegt waarom de elementen *in casu* onvoldoende zijn. Bovendien is dit des te meer het geval aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat elementen met betrekking tot de integratie een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Volgens de verzoekende partij doet de argumentatie dat zij illegaal in België verblijft en deze situatie het gevolg is van haar eigen houding niet ter zake. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet dat een persoon die thans onwettig in België verblijft geen regularisatieaanvraag op grond van dit artikel zou kunnen indienen.

De beslissing van de verwerende partij die stelt dat een omstandigheid niet buitengewoon is omdat de vreemdeling onwettig in België verblijft, voegt volgens de verzoekende partij een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Verder stelt de verzoekende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft gesteld dat medische elementen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken die de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België rechtvaardigt, en dat de verwerende partij niet kan volstaan met een eenvoudige verwijzing naar de mogelijkheid tot een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 42.699 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2010. De verwerende partij diende de medische elementen die werden aangevoerd in overweging te nemen bij de analyse van het bestaan van buitengewone omstandigheden. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing niet betwist : «*Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.* ». Dit motief blijft derhalve staan.

Verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift op enige concrete wijze aannemelijk te maken waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de aangehaalde elementen niet voldoende zijn om haar aanvraag ontvankelijk te verklaren.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf stelt, verwijt zij wel degelijk de verwerende partij niet de motieven van de motieven weer te geven. De verwerende partij is echter niet gehouden dit te doen.

Zoals de verzoekende partij verder terecht stelt bevat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen definitie van 'buitengewone omstandigheden'. De beoordeling ervan wordt met andere woorden overgelaten aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde. Het is aan de verzoekende partij zelf om aan te tonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat de aanvraag onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet betwist: *« Het feit dat betrokkene sinds midden 2005 ononderbroken in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn en duurzame sociale banden zou hebben ontwikkeld en daarvoor verschillende getuigenverklaringen voorlegt, werkbereid is en daarvoor arbeidscontracten voorlegt en ook gewerkt heeft, de Franse taal zou hebben aangeleerd en zich heeft aangesloten bij een mutualiteit, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. », en « De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Voor de duur van haar verblijf en haar sociale banden verwijst betrokkene naar de jurisprudentie van de Commissie voor Regularisatie, doch hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. ».* Deze motieven blijven dus staan.

Verder betoogt de verzoekende partij dat uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet blijkt dat een persoon die thans onwettig in België verblijft geen regularisatieaanvraag op grond van dit artikel zou kunnen indienen, en dat de beslissing die stelt dat een omstandigheid niet buitengewoon is omdat de vreemdeling onwettig in België verblijft, een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat echter geen enkel dergelijk motief. Daarentegen stelt de bestreden beslissing wel als volgt: *« Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene illegaal in België verbleef tot de dag van haar asielaanvraag. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en dit langdurig verblijf en het feit dat zij zich toen geïntegreerd zou hebben, is louter het gevolg van haar eigen houding en vormt geen buitengewone omstandigheid ».* De gemachtigde besliste dus geenszins dat de verzoekende partij geen ontvankelijk regularisatieverzoek zou kunnen indienen omdat zij illegaal in het Rijk verblijft, zoals de verzoekende partij zelf stelt, maar wel dat haar integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat deze werd opgebouwd in illegaal verblijf. Dit argument van de verzoekende partij mist derhalve feitelijke grondslag. Bovendien valt deze beoordeling door de verwerende partij perfect binnen haar discretionaire bevoegdheid, en voegt zij hiermee geen voorwaarde toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien maakt de verzoekende partij in het geheel niet aannemelijk waarom dit motief van de verwerende partij dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder sluit de Raad zich aan bij het motief van de bestreden beslissing dat er een specifieke regularisatieprocedure voorhanden is voor vreemdelingen met een medische aandoening. De verwerende partij besliste dan ook niet op kennelijk onredelijke wijze dat de verzoekende partij de geëigende procedure daarvoor dient te gebruiken, te weten de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC